

แนวทางการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนา สำหรับพระ วิปัสสนาจารย์

Guidelines for Developing English Skills for Buddhism Propagation of
Vipassana Instructors

สายฝน บุษบรรณ¹ พระศรีสมโพธิ (วรัญญู สอนขุน)² และสามารถ สุขุประการ³
Saifon Busaban, Phrasrisomphot (Waranyoo Sornchun) and Samart Sukhuprakarn

Received: March 26, 2024

Revised: October 07, 2024

Accepted: November 14, 2024

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาของพระวิปัสสนาจารย์ 2) พัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนา และ 3) เสนอแนวทางการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาสำหรับพระวิปัสสนาจารย์ ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ โดยทำการสำรวจสภาพปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษของพระวิปัสสนาจารย์ จากพระวิปัสสนาจารย์ในสังกัดสถาบันวิปัสสนาธุระ จำนวน 100 รูป ผ่านกูเกิ้ลฟอร์ม แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ ศึกษาแนวคิดทฤษฎีและหลักการเพื่อพัฒนา แล้วสร้างเครื่องมือเป็นแบบสัมภาษณ์เพื่อนำไปสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 17 รูป/คน เพื่อหาแนวทางการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาสำหรับพระวิปัสสนาจารย์ ผลการวิจัยพบว่า 1) สภาพปัจจุบันการใช้ภาษาอังกฤษของพระวิปัสสนาจารย์อยู่ในระดับที่มีปัญหามาก และมีความต้องการพัฒนาอยู่ในระดับมากที่สุด 2) แนวคิดทฤษฎีเพื่อการพัฒนาและเรียนรู้ภาษาอังกฤษพบว่า การเรียนรู้มีลำดับขั้น ผู้เรียนต้องเรียนรู้เนื้อหาที่ง่ายไปหายาก โดยเน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงฝึกทำซ้ำ ๆ ด้วยตนเองจนเกิดความชำนาญ และ 3) แนวทางการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ คือ 3.1) สถาบันต้นสังกัดพระวิปัสสนาจารย์สร้างแรงจูงใจในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการเผยแผ่พระพุทธศาสนา 3.2) ฝ่ายจัดอบรมของสถาบันส่งเสริมการทำกิจกรรมทางภาษาให้มีความคิด

¹⁻³ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย; Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Corresponding author, e-mail: saifon3406@gmail.com

สร้างสรรค์ สามารถนำไปใช้จริงได้ 3.3) ฝ่ายจัดอบรมบูรณาการผู้เรียนให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ 3.4) ทางสถาบันจัดอบรมผ่านระบบออนไลน์ 3.5) ฝ่ายจัดอบรมวางรากฐานและสร้างมาตรฐานการเรียนรู้ 3.6) ฝ่ายจัดอบรมพัฒนาสื่อที่สามารถเข้าถึงพระวิปัสสนาจารย์ที่เข้าถึงได้ทุกที่ ทุกสถานการณ์ที่สามารถศึกษาได้ตลอด

คำสำคัญ: การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ, พระวิปัสสนาจารย์, การเผยแผ่พระพุทธศาสนา

Abstract

The objectives of this research article were 1) to study the problems of using English for propagating Buddhism of Vipassana instructors; 2) to develop English skills for Buddhism propagation; and 3) to propose guidelines for developing English skills for propagating Buddhism of Vipassana instructors. Qualitative research was used to survey the problems of using English of Vipassana instructors from 100 Vipassana instructors under the *Vipassanadhura Institute* via Google Forms. The data were analyzed. Theoretical concepts and principles were studied for development. And an interview tool was created to interview 17 experts to find guidelines for developing English skills for propagating Buddhism of Vipassana instructors. The research results found that 1) the current state of using English among Vipassana instructors was at a level with significant problems and the greatest need for development, 2) the theoretical concepts for developing and learning English found that learning was sequential. Learners must learn content from easy to difficult, emphasizing that learners can actually practice and practice repeatedly by themselves until they were proficient, and 3) guidelines for developing English skills were 3.1) the Vipassana instructors' original institution created motivation to develop English skills for propagating Buddhism, 3.2) the institute's training department promoted creative language activities that can be applied in practice, 3.3) the training department integrated learners to create new knowledge that was important for developing English skills, 3.4) the institute organized training via online systems, 3.5) the training department laid the foundation and created learning standards, 3.6) the training

department developed media that can be accessed by Vipassana instructors anywhere, in any situation, and can be studied at all times.

Keywords: English Skills Development, Vipassana Instructors, Propagation of Buddhism

บทนำ

โลกปัจจุบันนี้เป็นยุคแห่งการเรียนรู้ ข่าวสาร ข้อมูล เทคโนโลยีในการสื่อสารต่าง ๆ ได้พัฒนาก้าวหน้าไกลรวดเร็วไปอย่างไม่หยุดยั้ง สังคมเกิดความเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ การสื่อสารไร้พรมแดน มีความรวดเร็ว ทันสมัย ผู้คนสามารถรับข่าวสารได้หลายช่องทาง โดยเฉพาะทางช่องทางออนไลน์ซึ่งเป็นที่นิยมสูงสุดในปัจจุบัน หรือสื่อในยุคก่อน ๆ ที่ยังมีอยู่ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ รวมทั้งสิ่งพิมพ์ เช่น หนังสือพิมพ์ หรือวารสารต่าง ๆ การสื่อสารของคนในโลกเป็นไปอย่างต่อเนื่อง (พระภิกษุญาณ กิตติคุตโต (วิชัย), 2561) ไม่ว่าจะอยู่ห่างไกลสักเพียงใด แต่มีอุปกรณ์การสื่อสารที่ทันสมัย ผู้คนก็สามารถพูดคุย พบเห็นกันได้อย่างง่ายดาย ไม่มีอุปสรรคขวางกั้นการเรียนรู้และการสื่อสารดังเช่นยุคก่อน ๆ มา แม้ว่าจะอยู่ต่างประเทศกัน ต่างชาติพันธุ์ ต่างภาษา กัน และความต่างนี้เองที่ทำให้ต้องมีภาษากลางของการติดต่อสื่อสาร (ณภาพจรี นาควัชร, 2563) ซึ่งภาษาดังกล่าว ก็คือภาษาอังกฤษนั่นเอง

ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็น และมีความสำคัญในชีวิตประจำวันของมนุษย์ ในยุคข้อมูลข่าวสารผู้ที่มีความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษจึงมีโอกาสในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็วและแม่นยำ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อนักเรียน นิสิต นักศึกษาที่ต้องค้นคว้าจากหนังสือเรียน ตำราเรียน วารสารหรือฟังข้อมูลต่าง ๆ ในอินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะอย่างยิ่งตำราเรียน หรือการบรรยายในวิชาเฉพาะทางส่วนใหญ่มักจะเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อให้มีความรู้ในสาขาวิชาของตนที่กว้างขวางและลึกซึ้งขึ้น จะเห็นได้ว่าการพัฒนาให้ผู้เรียนเข้าใจสารสนเทศที่เป็นภาษาอังกฤษ และสามารถนำสารสนเทศที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ดังที่ศาสตราจารย์ ดร.วิจิตร ศรีสอาน ได้กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในยุคไทยแลนด์ 4.0 ว่าเป็นการจัดการเรียนการสอนแนวสื่อสารเพื่อสร้างสมรรถนะทางการสื่อสารให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้จริง มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ หลักภาษา ควบคู่กับทักษะการใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างเหมาะสมในบริบทต่าง ๆ สอดรับกับยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศไทยแลนด์ 4.0 (THAILAND 4.0)

ส่วนในด้านการเผยแผ่พระพุทธศาสนาในปัจจุบันนี้ก็มียุทธวิธีแบบที่ทันสมัยมากขึ้น มีแผนการและกลยุทธ์ต่าง ๆ ตามแต่ผู้ที่นับถือศาสนานั้น ๆ จะคิดค้นวิธีการเผยแผ่กันขึ้น รวมทั้งความทันสมัยในการใช้ช่องทางสื่อต่าง ๆ เพื่อเผยแผ่ให้เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายมากยิ่งขึ้น หากศาสนาใดไม่มีการพัฒนาหรือปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ ก็อาจจะถูกกลืนโดยศาสนาอื่น ๆ หรือเสื่อมหายไปตามกาลเวลา โดยเฉพาะแนวโน้มที่มีผู้ที่เลือกไม่นับถือศาสนาใด ๆ เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ทั่วโลก พุทธศาสนาก็อาจจะได้รับผลกระทบไปด้วยอย่างแน่นอน สำหรับศาสนาพุทธนิกายมหายานแบบจีนและวัชรยานที่เปิดกว้างและเป็นแนวปรับประยุกต์ดูจะมีความเข้มแข็งด้านศาสนิกชน และมีแนวปฏิบัติที่ยืดหยุ่นเข้าถึงผู้ที่นับถือทั้งชาวตะวันออกและตะวันตกได้ดี แต่พุทธศาสนานิกายเถรวาทที่ยึดแนวทางดั้งเดิมที่มีฐานอยู่ในประเทศกลุ่มอาเซียนและศรีลังกา ซึ่งแกนหลักในการดำเนินกิจการเผยแผ่ธรรมคำสอนที่ต้องอาศัยพระสงฆ์หรือนักบวชในศาสนา ซึ่งมีข้อจำกัดในเรื่องวัตรปฏิบัติหลายประการโดยเฉพาะด้านการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ และความเข้มแข็งในหลักธรรมคำสอนตามคัมภีร์และเทคนิควิธีในการนำเสนอ พระสงฆ์ที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีและสามารถนำเสนอหลักธรรมคำสอนหรือข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาแก่ชาวต่างชาติหรือต่างภาษาได้ย่อมเป็นข้อได้เปรียบของการเผยแผ่พระพุทธศาสนา ซึ่งการเผยแผ่พระพุทธศาสนาของพระสงฆ์ไทยในปัจจุบันถือว่ามีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อความเจริญรุ่งเรือง และความเสื่อมของพระพุทธศาสนา ดังนั้นพระสงฆ์ผู้มีหน้าที่โดยตรงในการเผยแผ่มีความตระหนักถึงบทบาทหน้าที่หลักว่าการเผยแผ่พระพุทธศาสนา คือ การนำธรรมะไปสู่ประชาชนที่เป็นพุทธบริษัท เพื่อให้เขาเหล่านั้นสามารถปฏิบัติตนให้เกิดความสงบสุขทั้งต่อตนเองและต่อสังคม โดยทั่วไปพระสงฆ์ทำหน้าที่ดังกล่าวในยุคปัจจุบันนี้ จึงต้องมีการพัฒนาตน ปรับรูปแบบและวิธีการ มีการประยุกต์ปรับเปลี่ยนกิจกรรมให้เหมาะสมกับยุคสมัย เพื่อให้การเผยแผ่พระพุทธศาสนาสามารถเข้าถึงผู้รับได้อย่างสะดวก และเป็นที่ยอมรับของพุทธศาสนิกชน พระสงฆ์นักเผยแผ่ของไทยในปัจจุบัน เริ่มใช้วิธีการเผยแผ่ที่แตกต่างกันออกไปตามความถนัดของแต่ละท่าน การให้ความรู้บุคลากรที่มีความถนัด ส่งเสริมวัดให้เป็นสำนักเรียน สำนักปฏิบัติธรรม ส่งเสริมการเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้ประชาชนในท้องถิ่น ประสานงานและปรับปรุงขั้นตอนพิธีการให้เข้ากับยุคโลกาภิวัตน์ และการบริหารการเผยแผ่พระพุทธศาสนาใช้ความเสียสละเพื่อประโยชน์แก่สังคม ส่งเสริมการปฏิบัติสมถกรรมฐานและวิปัสสนากรรมฐาน (พระครูศรีสิทธิการ (สมใจ ธมฺมเวที), 2559)

พระพุทธเจ้าเป็นผู้เลิศในโลก (ขุ.อป. 33/246/271) พระองค์ทรงได้รับความสำเร็จในงานการสอนเป็นอย่างดี (พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต), 2549) เนื่องจากพระองค์ทรงมีพุทธวิธีการสอนที่หลากหลาย และเหมาะสมกับตัวผู้เรียน สอนตามระดับความสามารถของบุคคล และ

ตามจริตของแต่ละบุคคล ตามหลักพุทธปรัชญาการศึกษาที่ทรงค้นพบจากการตรัสรู้ มีความสมบูรณ์ด้วยหลักการ วิธีการ และแนวปฏิบัติ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ และเป้าหมายของการเผยแผ่ตลอดระยะเวลา 45 ปีที่ทรงออกสั่งสอนหลักธรรม พระพุทธเจ้าทรงใช้พุทธวิธีการสอนหลากหลายวิธีในการถ่ายทอดความรู้แก่สาวกที่มีทั้งภิกษุ ภิกษุณี อุบาสกและอุบาสิกา พระองค์ทรงใช้สื่อที่มีอยู่ในธรรมชาติประกอบการอธิบายทำให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น อีกทั้งให้เรียนรู้จากการปฏิบัติจริง เรียนรู้ด้วยตนเอง เรียนรู้ร่วมกัน และเรียนรู้จากธรรมชาติ ที่ทำให้วิชาทางธรรมที่เป็นเรื่องนามธรรมให้เป็นรูปธรรมที่ทำให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่ายขึ้น แสดงให้เห็นถึงพระอัจฉริยภาพด้านการสอนของพระองค์ แนวคิดเรื่องพุทธวิธีการสอนที่พระพุทธเจ้าทรงใช้ในอดีตและการสอนที่บรรลุผลสัมฤทธิ์ การสอนอย่างมีประสิทธิภาพ จึงควรค่าแก่การศึกษา และนำมาใช้ในการสอนปัจจุบัน (สุทธิพงศ์ ต้นตยาพิศาลสุทธิ์, 2531)

จากที่ได้กล่าวมาผู้วิจัยมีความสนใจที่จะนำเสนอแนวทางการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาสำหรับพระวิปัสสนาจารย์ เพื่อมีส่วนร่วมในการสนับสนุนการเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้กับชาวต่างชาติที่สนใจ และมีความต้องการเรียนรู้หลักธรรมของพระพุทธเจ้าด้วยการปฏิบัติธรรมต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาของพระวิปัสสนาจารย์
2. เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาของพระวิปัสสนาจารย์
3. เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาสำหรับพระวิปัสสนาจารย์

วิธีดำเนินการวิจัย

บทความวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ดำเนินการวิจัยโดยการศึกษาข้อมูลที่เป็นแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วนำมาวิเคราะห์เพื่อให้สอดคล้องกับกรอบแนวคิดและวัตถุประสงค์ของการวิจัย และการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) เพื่อให้ได้มุมมองเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาสำหรับพระวิปัสสนาจารย์ ซึ่งมีขั้นตอนในการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ศึกษาสภาพปัญหาในด้านทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของพระวิปัสสนาจารย์ โดยผู้วิจัยได้ทำการสำรวจเพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันและสภาพปัญหาในด้านทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของพระวิปัสสนาจารย์ในสังกัดสถาบันวิปัสสนาธุระ จำนวน 100 รูป ผ่านทางกูเกิ้ลฟอร์ม เมื่อได้รับ

คำตอบแล้วจึงนำมาวิเคราะห์เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษสำหรับพระวิปัสสนาจารย์ต่อไป

2. ศึกษาข้อมูลที่เป็นแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วนำมาวิเคราะห์ เพื่อให้สอดคล้องกับกรอบแนวคิดและวัตถุประสงค์

3. การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) โดยทำการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 17 รูป/คน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านการเป็นพระวิปัสสนาจารย์ ทั้งที่เป็นเจ้าสำนักปฏิบัติธรรมประจำจังหวัดและท่านที่ทำหน้าที่สอนวิปัสสนากัมมัฏฐานในสำนักปฏิบัติธรรม จำนวน 11 รูป ผู้เชี่ยวชาญที่เป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษให้กับพระวิปัสสนาจารย์ในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยจำนวน 3 รูป และผู้เชี่ยวชาญที่เป็นพระวิปัสสนาจารย์ที่ทำหน้าที่พระธรรมทูต/พระธรรมทูตสายต่างประเทศ เคยไปปฏิบัติหน้าที่พระธรรมทูตในประเทศสหรัฐอเมริกาและใช้ภาษาอังกฤษได้ดี จำนวน 3 รูป เพื่อให้ได้มุมมองเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาสำหรับพระวิปัสสนาจารย์

สรุปผลการวิจัย

1. สภาพปัญหาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาของพระวิปัสสนาจารย์ พบว่า พระวิปัสสนาจารย์ส่วนใหญ่จะอยู่ในวัดในเขตชุมชนบ้าง สำนักสงฆ์ในชนบทห่างไกลบ้าง หรืออยู่ในวัดป่าป่าวัดเขาบ้าง แต่สิ่งแวดล้อมมักเป็นวัฒนธรรมแบบไทย การสื่อสารในชีวิตประจำวันก็ใช้ภาษาไทย การรับข่าวสารต่าง ๆ ก็เป็นภาษาไทย พระวิปัสสนาจารย์ส่วนใหญ่จึงไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้หรือใช้ภาษาอังกฤษ มีเพียงบางท่านเท่านั้นที่มีพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษดีอยู่แล้ว อาจหาโอกาสฝึกฝนจากการไปอยู่ในต่างประเทศ หรือไปสอนวิปัสสนากัมมัฏฐานในสำนักปฏิบัติธรรมที่มีชาวต่างชาตินิยมเข้ามาปฏิบัติบ้างก็มีจำนวนน้อย พระวิปัสสนาจารย์ส่วนใหญ่มีปัญหาทางด้านการใช้ภาษาอังกฤษในการเผยแผ่พระพุทธศาสนา โดยเฉพาะในการสอนวิปัสสนากัมมัฏฐาน แสดงถึงความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในด้านการสอนการปฏิบัติเป็นอย่างมาก ส่วนในทางสื่อสารพื้นฐานนั้นพอจะแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ ซึ่งเป็นข้อดีที่จะพัฒนาการเรียนรู้ไปสู่ระดับที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการเผยแผ่ได้ต่อไป โดยมีความต้องการพัฒนาในด้านศัพท์ สำนวน และคำศัพท์เฉพาะ ประโยคคำพูด การสอน/บรรยาย เกี่ยวกับการปฏิบัติธรรม นอกจากนั้นยังต้องมี นอกจากนั้นยังมีในเรื่องของการสนทนาในขณะมีการส่ง-สออบอารมณ์ระหว่างพระวิปัสสนาจารย์กับผู้เข้าปฏิบัติ ซึ่งต้องใช้ทั้งทักษะการพูดและการฟังประกอบกัน และการสอน/บรรยายข้อธรรมที่เกี่ยวข้องอีกด้วย จากปัญหาและความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษดังกล่าว พระวิปัสสนาจารย์ส่วนใหญ่ต้องการสื่อที่จะใช้ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่

พระพุทธศาสนาในด้านการสอนวิปัสสนากัมมัฏฐานด้วยสื่อเอกสาร เช่น หนังสือ คู่มือ หรือสื่อออนไลน์ ประเภทคลิปวิดีโอสั้น หรือบทเรียนที่มีคำบรรยาย ภาพประกอบ เคลื่อนไหว เป็นต้น ดังนั้นปัญหาที่พบจากการศึกษาครั้งนี้สะท้อนให้เห็นถึงการเรียนการสอนที่ผ่านมาขาดการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษในการสื่อสารตามสภาพจริงเป็นผลทำให้พระวิปัสสนาจารย์ขาดความมั่นใจในความรู้พื้นฐานของตนเอง และที่เป็นปัญหามากคือสื่อการสอนในปัจจุบันยังไม่เพียงพอกับผู้สอนโดยเฉพาะสื่อเทคโนโลยีบทเรียนคอมพิวเตอร์ที่น่าสนใจ และเหมาะสมซึ่งจะช่วยให้พระวิปัสสนาจารย์มีความรู้ความสามารถ มีทักษะภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

2. การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาของพระวิปัสสนาจารย์พบว่า แนวทางการพัฒนาภาษาอังกฤษ และกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับวิปัสสนาจารย์ การพัฒนาภาษาอังกฤษสำหรับพระวิปัสสนาจารย์ถือว่าเป็นการส่งเสริมพระวิปัสสนาจารย์ได้มีทักษะทั้งด้าน ฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อเป็นการเผยแผ่ธรรมะทางพระพุทธศาสนาให้นานาชาติได้รู้ ซึ่งเป็นแรงที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมไปสู่เป้าหมาย ในทางจิตวิทยาถือว่าแรงจูงใจเป็นกุญแจสำคัญของความสำเร็จในการเรียนรู้ ดังนั้นผู้สอนที่สามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ก็เท่ากับประสบความสำเร็จในการจัดการเรียนรู้ไปแล้วครึ่งหนึ่งการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงควรเริ่มด้วยการสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน ซึ่งทำได้โดยการแสดงให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์ที่จะได้รับจากการเป็นผู้มีทักษะภาษาอังกฤษ และการช่วยให้ผู้เรียนแต่ละคนสามารถตั้งเป้าหมายในการเรียนที่เหมาะสมกับตนเอง ซึ่งผู้เรียนจำเป็นต้องรู้ระดับพื้นฐานของตนก่อน ซึ่งสมรรถภาพด้านการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเป็นหนึ่งในสมรรถภาพที่พัฒนานั้น การส่งเสริมบันดาลใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จนั้นต้องประกอบไปด้วย 1) การเห็นคุณค่าเห็นประโยชน์ของภาษาอังกฤษ 2) ความสนใจและน่าสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และ 3) ความเชื่อว่าตนจะสามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษได้เป็นผลสำเร็จ จะสามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษได้สำเร็จ และพระวิปัสสนาจารย์จะต้องได้รับการส่งเสริมกระบวนการต่าง ๆ ทางด้านการศึกษาที่เกี่ยวข้องโดยการพัฒนาหลักสูตรให้ทันสมัยและง่ายต่อการศึกษาสำหรับพระวิปัสสนาจารย์ที่ศึกษาในหลักสูตรนั้นตามกระบวนการในการพัฒนา สร้างแรงจูงใจในการกระตุ้นการเรียนรู้ด้วยการดึงความรู้เดิม (Elicitation) ขั้นการฝึก (Practice stage) ให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ในลักษณะการฝึกแบบควบคุม วิธีการสอนภาษาอังกฤษของพระวิปัสสนาจารย์เพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาภาษาที่มีความสำคัญ และจำเป็นสำหรับการสื่อสารในโลกยุคข้อมูลข่าวสารการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถานศึกษาจึงเน้นเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้เนื่องจากภาษาอังกฤษมี

ความสำคัญ และจำเป็นในการสื่อสารโดยแนวทางที่สำคัญต่อการส่งเสริมให้พระวิปัสสนาจารย์เรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นแนวทางการพัฒนาภาษาอังกฤษสำหรับพระวิปัสสนาจารย์ต้องอาศัยหลักการเหล่านี้

3. แนวทางการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาสำหรับพระวิปัสสนาจารย์ ประกอบด้วย 3.1 สถาบันต้นสังกัดของพระวิปัสสนาจารย์/สำนักปฏิบัติธรรมมีการจัดการแหล่งเรียนรู้และแสวงหาความรู้ มีวิธีสร้างแรงจูงใจ กระตุ้นให้พระวิปัสสนาจารย์ได้ใช้ภาษาอังกฤษในการจัดการเรียนการสอนตามหลักสากล โดยการเรียนการสอนของพระวิปัสสนาจารย์ให้มีแรงจูงใจในการศึกษาภาษาอังกฤษ และการเผยแผ่ธรรม 3.2 สถาบันต้นสังกัดจัดกิจกรรมส่งเสริมการนำความรู้ไปใช้และแลกเปลี่ยนความรู้ โดยพระวิปัสสนาจารย์พยายามออกไปหาประสบการณ์ต่างประเทศบ้าง มีการสนทนาและเปลี่ยนกับพระวิปัสสนาจารย์หรือผู้เข้าปฏิบัติที่หลากหลาย อาจจัดตั้งกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ผ่านช่องทางออนไลน์หรือแอปพลิเคชันต่าง ๆ 3.3 สถาบันต้นสังกัด/สำนักปฏิบัติธรรมจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง โดยมีการจัดอบรมอย่างสม่ำเสมอ มีหลักสูตรการอบรมทางออนไลน์ อาจทำเป็นระยะ เป็นคอร์ส เป็นระดับต้น ระดับกลาง ระดับสูง บูรณาการผู้เรียนให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ผู้เรียนที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาการเรียนรู้อย่างตนเอง 3.4 สถาบันต้นสังกัดจัดการอบรม มีหลักสูตรการอบรมทางออนไลน์ อาจทำเป็นระยะ เป็นระดับต้น ระดับกลาง ระดับสูง 3.5 สถาบันต้นสังกัดควรมีการจัดทำหลักสูตรที่จัดเป็นคอร์ส โดยเป็นหลักสูตรที่เน้นการสอนปฏิบัติที่สร้างความเข้าใจในด้านวิปัสสนากัมมัฏฐานอย่างถูกต้องมีความทันสมัย โดยมีคู่มือเป็นแนวทางใช้ประกอบ และมีการเสริมหลักสูตรการสนทนาในชีวิตประจำวัน ด้วยเพราะเป็นพื้นฐานของการพูดคุยในการส่ง-สอบอารมณ์ 3.6 ฝ่ายจัดอบรมของสถาบันมีการสร้างสื่อ เป็นสื่อประเภทออนไลน์ เช่น วิกิพีเดีย คลิปวิดีโอ ภาพเคลื่อนไหว หนังสือ แผ่นพับ ป้ายสร้างสรรค์ทักษะในการพัฒนาภาษาอังกฤษตามหลักอิทธิบาท 4 ความสำเร็จหรือคุณธรรมที่ให้ถึงความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษช่วยให้การเรียนการสอนของพระวิปัสสนาจารย์ได้ผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย ฉันทะ ความพอใจ ความชอบใจ วิริยะ ความขยันหมั่นเพียร เข้มแข็ง อดทน จิตตะ ความตั้งใจหรือเอาใจฝักใฝ่ ได้แก่ ความมีจิตผูกพัน จดจ่อ และวิมังสา ความไตร่ตรอง หมั่นใช้ปัญญาพิจารณา

อภิปรายผลการวิจัย

1. สภาพปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาของพระวิปัสสนาจารย์ พบปัญหาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับพระวิปัสสนาจารย์อยู่ในระดับมาก เพราะท่านยัง

ไม่มีความรู้มากพอในการสื่อสารกับชาวต่างชาติ ทำให้ยากในการอธิบายขณะที่ปฏิบัติ บางท่านกล่าวว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นแต่ถ้าไม่ได้ใช้ทุกวัน มันก็เป็นแค่การท่องจำมา เมื่อเวลาผ่านไปไม่นานก็ลืม อีกมุมมองหนึ่งกล่าวถึงในด้านของปัญหาที่เกิดจากพื้นฐานภาษาอังกฤษของพระวิปัสสนาจารย์ยังไม่แน่นพอ ส่วนบางท่านชี้ให้เห็นปัญหาในด้านการขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ที่เป็นเช่นนี้เพราะพระวิปัสสนาจารย์ส่วนใหญ่จะอยู่ในวัดไทย ที่มีการใช้ภาษาไทยเป็นหลัก จึงไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นเหตุให้ขาดการแรงจูงใจที่จะพัฒนาทักษะทางภาษา ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงได้ทำการวิจัยเพื่อจะพัฒนาภาษาอังกฤษให้กับพระวิปัสสนาจารย์ ซึ่งผลการวิจัยที่ปรากฏสอดคล้องกับพระมหาบุญสุข ชนะชัย และคณะ (2564) พบว่า ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษมี 5 ประการ คือ 1) การไม่มีเวลาฝึกฝน 2) ไม่มีความพยายาม 3) ความเขินอาย 4) ไม่กล้าพูด กลัวผิด 5) การไม่รู้ 6) การไม่รู้ไวยากรณ์ 7) การไม่ได้พูดมานานจึงลืม พระวิปัสสนาจารย์ส่วนใหญ่จะเห็นประโยชน์ว่าภาษาอังกฤษจำเป็นต่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้กับชาวต่างชาติเป็นอย่างยิ่ง ปัจจุบันนี้สมควรต้องศึกษา อ่านได้ เขียนได้ พูดได้ เข้าใจได้มากที่สุด เพราะพระวิปัสสนาจารย์ ต้องมีความรู้ ความสามารถ ความเข้าใจในพระธรรมวินัย และพระธรรมจากในพระไตรปิฎก ไม่ใช่คิดเอาเอง แล้วนำไปสอนญาติโยม ด้วยเหตุนี้ท่านมีความเห็นที่สอดคล้องต้องกันว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นอย่างมากในการสอนวิปัสสนาก็มีหลักฐานให้กับชาวต่างชาติที่สนใจในพระพุทธศาสนา เพราะภาษาอังกฤษเพราะเป็นภาษากลางพื้นฐานสามารถใช้ได้ทั่วโลก ภาษาอังกฤษมีส่วนช่วยให้การเผยแผ่ราบรื่นมากยิ่งขึ้น จึงเป็นประโยชน์อย่างมากถ้าได้มีโอกาสสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาได้ ซึ่งในเหตุผลนี้เป็นไปในแนวทางเดียวกับพระมหาชัยวิชิต ชยาภินนโท (2559) พบว่า การเผยแผ่หลักคำสอนในพระพุทธศาสนาสร้างประโยชน์สุขแก่ชาวโลก แต่สมรรถภาพด้านการใช้ภาษาสื่อสาร มีการเสริมสร้างอยู่ในระดับที่น้อยมาก แสดงว่ามีปัญหาในด้านที่ต้องแก้ไขอย่างเร่งด่วน เพราะพระธรรมทูตขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องของภาษาในทวีปยุโรป จากการศึกษาสภาพปัจจุบันการใช้ภาษาอังกฤษของพระวิปัสสนาจารย์ เห็นได้ชัดว่าพระวิปัสสนาจารย์ส่วนใหญ่มีปัญหาในด้านทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในการเผยแผ่พระพุทธศาสนา และสมควรได้รับการพัฒนาต่อไป

2. การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาของพระวิปัสสนาจารย์ พบว่าการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษและกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับวิปัสสนาจารย์ เป็นการส่งเสริมพระวิปัสสนาจารย์ให้มีทักษะทั้งด้าน ฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อการเผยแผ่ธรรมคำสอนในพระพุทธศาสนาให้ชาวต่างชาติต่างภาษาได้รับรู้ธรรมขยายวงกว้างขึ้น วิธีการสอนวิปัสสนาก็มีหลักฐานของพระวิปัสสนาจารย์ สังกัดสถาบันวิปัสสนาธุระในประเทศไทย เป็นการสอน

การปฏิบัติวิปัสสนากัมมัฏฐานแบบสติปัฏฐาน 4 ใช้หลักการกำหนดลมหายใจและอิริยาบถ คือ “พองหนอ-ยุบหนอ” โดยสอนให้ผู้ปฏิบัติรู้จักสิ่งสำคัญในภาคปฏิบัติ ได้แก่ การกำหนดรู้กาย เวทนา จิต ธรรม การกำหนดอารมณ์หลักและอารมณ์รอง ให้ทันปัจจุบันในอิริยาบถหลัก คือ การเดิน จงกรม การนั่ง การยืน การกลับตัว และการกำหนดอิริยาบถย่อย โดยมีการส่งและสอບอารมณ์ เพื่อปรับอินทรีย์และแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้กับผู้ปฏิบัติ พร้อมทั้ง บรรยายอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับหลักการปฏิบัติที่ปรากฏในคัมภีร์โดยการเพิ่มเทคนิคเฉพาะตามที่ถูกต้องและเหมาะสมที่สุด เพื่อจะช่วยให้การปฏิบัติวิปัสสนากัมมัฏฐานพัฒนาจิตให้เกิดสมาธิ และปัญญาญาณ และมรรคมีองค์แปดอันเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในการปฏิบัติเพื่อดำเนินไปสู่จุดมุ่งหมายสูงสุดในทางพระพุทธศาสนา คือ การบรรลุมรรค ผล นิพพาน เข้าถึงความพ้นทุกข์ ซึ่งแนวทางการพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับพระวิปัสสนาจารย์เพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนานั้น สามารถทำได้หลายช่องทาง ทั้งการอ้างอิงจาก ทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นักการศึกษาต่าง ๆ ทั้งใน และต่างประเทศได้ทำการศึกษาไว้ก่อนหน้านี้ และจากแนวคิดประสบการณ์การพัฒนาภาษาอังกฤษ ที่มีผู้ที่ได้ใช้ปฏิบัติจนได้ผลดีและนำมารวบรวม สรุป บันทึกไว้ ได้เป็นแนวทาง ได้จากการชวนชวนหาตำรารับตำรามาอ่าน จดจำ ด้วยตนเอง จากตำราที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ผักผ่อนด้วยการใช้ภาษาอังกฤษ ให้มากขึ้น หรือบ่อยขึ้น เช่นการจดบันทึกด้วยภาษาอังกฤษ โดยเริ่มจากการจดบันทึกสั้นๆไปก่อน เช่นชื่อผู้เข้าปฏิบัติชาวต่างชาติหรือชาวไทย การใช้เทคโนโลยีเข้าช่วยในการศึกษาเรียนรู้ เช่น โปรแกรมคอมพิวเตอร์ แอปพลิเคชัน (Application) ในโทรศัพท์มือถือ ที่มีคำศัพท์ หรือประโยค การพูด-การแปลสำเร็จรูปที่มีผู้จัดทำขึ้นโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ซึ่งแรกๆอาจต้องใช้เครื่องมือเหล่านี้ช่วยบ้าง แต่เมื่อทำบ่อย ๆ จะเกิดความจำได้ และมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น การเผยแผ่พระพุทธศาสนาผ่านเว็บไซต์ (Website) หรือพัฒนาแอปพลิเคชันเกี่ยวกับธรรมะสำหรับสมาร์ตโฟน เพื่อขยายการเข้าถึงธรรมะ ได้ง่ายและกว้างในทุกระดับชั้นการศึกษาและประชาชนที่สนใจ โดยใช้เป็นภาพนิ่ง หรือเป็นสื่อ วิดีโอสั้น โดยพระวิปัสสนาจารย์ต้องมี 1) การเห็นคุณค่าเห็นประโยชน์ของภาษาอังกฤษ 2) ความสนุก น่าสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และ 3) ความเชื่อว่าตน จะสามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษได้สำเร็จ และพระวิปัสสนาจารย์จะต้องได้รับการส่งเสริม กระบวนการต่างๆ ทางด้านการศึกษาที่เกี่ยวข้องโดยการพัฒนาหลักสูตรให้ทันสมัย และง่ายต่อการศึกษาสำหรับพระวิปัสสนาจารย์ที่ศึกษาในหลักสูตรนั้นตามกระบวนการในการพัฒนา สร้างแรงจูงใจในการกระตุ้นการเรียนรู้ด้วยการดึงความรู้เดิม และการฝึกฝน โดยฝึกการใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ในลักษณะการฝึกแบบควบคุม การใช้ภาษาอังกฤษของพระวิปัสสนาจารย์เพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาภาษามีความสำคัญ และจำเป็นสำหรับการสื่อสารในโลกยุคข้อมูลข่าวสาร การจัด

กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถานศึกษาจึงเน้นเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ ดังนั้นแนวทางการพัฒนาภาษาอังกฤษสำหรับพระวิปัสสนาจารย์ต้องอาศัยหลักการเหล่านี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของพระครูศรีสิทธิการ (สมใจ ธมมเวที) (2559) พบว่า หลักพุทธธรรม แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการบริหารการเผยแผ่พระพุทธศาสนา คือประยุกต์ใช้ตามหลักพุทธลีลาการสอนของพระพุทธเจ้า การบริหารการเผยแผ่พระพุทธศาสนาในยุคโลกาภิวัตน์ ด้วยการให้ความรู้บุคลากรที่มีความถนัด ส่งเสริมวัดให้เป็นสำนักเรียน สำนักปฏิบัติธรรม ส่งเสริมการเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้ประชาชนในท้องถิ่น ประสานงานและปรับปรุงขั้นตอนพิธีการให้เข้ากับยุคโลกาภิวัตน์ และการบริหารการเผยแผ่พระพุทธศาสนาใช้ความเสียสละเพื่อประโยชน์แก่สังคม ส่งเสริมการปฏิบัติสมถกรรมฐานและวิปัสสนากรรมฐาน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับพระญาณกร ปุณณโก (ประดาหรัญ) (2561) พบว่า หากพระวิปัสสนาจารย์มีการพัฒนาตนเองให้มีศักยภาพเพิ่มมากขึ้น ก็จะมีความรู้และความสามารถอยู่ในระดับที่ดี มีศักยภาพในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาไปสู่พุทธศาสนิกชนได้ เพราะบางรูปมีความสามารถและความชำนาญในการปฏิบัติวิปัสสนากัมมัฏฐาน บางรูปมีทักษะความรู้ทางด้านวิชาการ ซึ่งการเรียนรู้เพิ่มเติม และเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน จะช่วยพัฒนาศักยภาพของพระวิปัสสนาจารย์ให้ดียิ่งขึ้นไปอีก

3. แนวทางการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาสำหรับพระวิปัสสนาจารย์ ประกอบด้วย 3.1 แนวทางการจัดการแหล่งเรียนรู้และการแสวงหาความรู้ เป็นการสร้างแรงจูงใจให้พระวิปัสสนาจารย์ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนา 3.2 แนวทางการนำความรู้ไปใช้และแลกเปลี่ยนความรู้ คือการส่งเสริมทางภาษาให้มีความคิดสร้างสรรค์ และสามารถนำไปใช้จริง 3.3 ด้านกิจกรรมในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง บุคลากรผู้เรียนให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของพระวิปัสสนาจารย์ 3.4 ด้านการจัดอบรม มีทางเลือกใหม่ในการจัดอบรม คือการอบรมผ่านระบบอินเทอร์เน็ต หรือออนไลน์ (Online) ซึ่งเป็นการให้ความรู้ที่ทำได้ง่ายในปัจจุบัน สะดวกทั้งฝ่ายผู้จัดอบรมและผู้เข้ารับการอบรม และตรงจุดประสงค์ในการศึกษาแต่ละเรื่องไป 3.5 ด้านการสร้างหลักสูตร เป็นการวางรากฐาน และสร้างมาตรฐานในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้กับพระวิปัสสนาจารย์ได้ต่อเนื่องยาวนาน 3.6 ด้านการสร้างสื่อ เป็นการพัฒนาสื่อที่สามารถเข้าถึงพระวิปัสสนาจารย์ที่เข้าถึงได้ทุกที่ทุกสถานการณ์ เช่น คู่มือที่เป็นสิ่งพิมพ์และอิเล็กทรอนิกส์ คลิปวิดีโอที่สามารถเปิดดูได้ได้ทุกที่ทุกเวลาจากเว็บไซต์ แอปพลิเคชันต่าง ๆ ผ่านเครื่องมือสื่อสารที่นำติดตัวไปได้ตลอด ซึ่งสอดคล้องกับพระมหาราชนัน จิตตปาโล (2561) พบว่า การเผยแผ่ธรรมในรูปแบบใหม่ ๆ เช่น การนำเสนอแบบบูรณาการเนื้อหาสาระธรรมให้เข้ากับเหตุการณ์ปัจจุบัน มีรูปภาพประกอบธรรมะ วิดีโอ ผ่านทาง

สื่อออนไลน์ ซึ่งมีความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลาง ทำให้พระสงฆ์ไทยจำเป็นต้องพัฒนาตนเองให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยการวิจัยทำให้ได้แนวทางในการพัฒนาภาษาอังกฤษ 4 ประการ คือ 1) การปรับทัศนคติและสร้างแรงจูงใจให้เห็นความสำคัญในการใช้ภาษาอังกฤษในปัจจุบันพระสงฆ์ไทย 2) การปรับปรุงการจัดการศึกษาของพระสงฆ์ไทย 3) แนวทางการกระตุ้นให้พระสงฆ์เห็นความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษ 4) ให้พระสงฆ์สามารถปรับประยุกต์หลักธรรมในการพัฒนาตนด้วยหลักอิทธิบาท 4 และไตรสิกขา

องค์ความรู้ใหม่

แนวทางการพัฒนาภาษาอังกฤษ และกระบวนการพัฒนาภาษาอังกฤษสำหรับพระวิปัสสนาจารย์ถือว่าการส่งเสริมพระวิปัสสนาจารย์ให้มีทักษะภาษาอังกฤษที่สามารถสื่อสารเป็นที่เข้าใจได้ เพื่อเป็นการเผยแผ่ธรรมคำสอนทางพระพุทธศาสนาให้ชาวต่างชาติต่างภาษาได้รู้และปฏิบัติได้ การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษควรเริ่มด้วยการสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้กับพระวิปัสสนาจารย์ ซึ่งทำได้โดยการแสดงให้เห็นประโยชน์ที่จะได้รับการเป็นผู้มีทักษะภาษาอังกฤษ และเป็นการช่วยให้พระวิปัสสนาจารย์สามารถตั้งเป้าหมายในการพัฒนาที่เหมาะสมกับตนเอง ในที่นี้พระวิปัสสนาจารย์จำเป็นต้องรู้ระดับพื้นฐานของตนก่อน การส่งเสริมกำลังใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของพระวิปัสสนาจารย์ให้ประสบความสำเร็จนั้นต้องประกอบไปด้วย 1) การเห็นคุณค่าเห็นประโยชน์ของภาษาอังกฤษ 2) ความสนใจในการพัฒนาภาษาอังกฤษ และ 3) ความเชื่อว่าตนจะสามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษได้เป็นผลสำเร็จ และพระวิปัสสนาจารย์จะต้องได้รับการส่งเสริมกระบวนการต่าง ๆ ทางด้านการศึกษาที่เกี่ยวข้อง โดยการพัฒนาหลักสูตรให้ทันสมัยและง่ายต่อการศึกษาสำหรับพระวิปัสสนาจารย์ที่ศึกษาในหลักสูตรนั้น ๆ ตามกระบวนการในการพัฒนา โดยสร้างแรงจูงใจในการกระตุ้นการเรียนรู้ด้วยการดึงความรู้เดิม (Elicitation) ขั้นการฝึก (Practice Stage) ให้พระวิปัสสนาจารย์ฝึกการใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ในลักษณะการฝึกแบบควบคุม วิธีการใช้ภาษาอังกฤษของพระวิปัสสนาจารย์เพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนา

การนำเสนอแนวทางการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาสำหรับพระวิปัสสนาจารย์ คือ 1) แนวทางด้านการจัดการแหล่งเรียนรู้และการแสวงหาความรู้ โดยให้สถานที่ปฏิบัติธรรมเป็นแหล่งเรียนรู้ไปพร้อม ๆ กับการสอนของพระวิปัสสนาจารย์ด้วย เช่น การใช้สื่อเป็นคำพูด คำบอก คำแนะนำ เป็นภาษาไทยและอังกฤษสั้นๆ เข้าใจง่าย ไปติดไว้ในบริเวณที่ปฏิบัติ หรือการทำข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติเป็นภาษาไทยและอังกฤษไว้ในห้องสมุด ห้องสมุดเค

สื่อที่ หรือเว็บไซต์เฉพาะของการปฏิบัติวิปัสสนากัมมัฏฐาน ที่ผู้สนใจสามารถเข้าถึงได้ง่าย เป็นการสร้างแรงจูงใจให้พระวิปัสสนาจารย์ และผู้ปฏิบัติสามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติวิปัสสนากัมมัฏฐานได้ด้วยตัวเอง อีกทั้งแหล่งเรียนรู้นี้ยังสามารถเป็นที่ค้นคว้าของผู้ปฏิบัติชาวต่างชาติหรือชาวไทยเองที่สนใจเรียนรู้เพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนา 2) แนวทางการนำความรู้ไปใช้และแลกเปลี่ยนความรู้ เป็นการฝึกฝนให้เป็นการส่งเสริมทางภาษา ให้มีความคิดสร้างสรรค์ และสามารถนำไปใช้จริง 3) ด้านกิจกรรมในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง บูรณาการผู้เรียนให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาการเรียนรู้ของพระวิปัสสนาจารย์ 4) ด้านการจัดอบรม มีทางเลือกใหม่ในการจัดอบรมคือการอบรมผ่านระบบอินเทอร์เน็ต หรือออนไลน์ (online) ซึ่งเป็นการให้ความรู้ที่ทำได้ง่ายในปัจจุบัน สะดวกทั้งฝ่ายผู้จัดอบรมและผู้เข้ารับการอบรม และตรงจุดประสงค์ในการศึกษาแต่ละเรื่องไป 5) ด้านการสร้างหลักสูตร เป็นการวางรากฐาน และสร้างมาตรฐานในการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้กับพระวิปัสสนาจารย์ได้ต่อเนื่องยาวนาน 6) ด้านการสร้างสื่อ เป็นการพัฒนาที่สามารถเข้าถึงพระวิปัสสนาจารย์ที่เข้าถึงได้ทุกที่ ทุกสถานการณ์ ซึ่งนับว่ามีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าด้านอื่น ๆ เลย นอกจากนั้นสิ่งที่สำคัญไม่น้อยกว่าแนวทางและวิธีการคือ หลักธรรมที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการพัฒนา คือ หลักธรรมที่นำไปสู่ความสำเร็จ ตามความมุ่งหมาย คือหลักอิทธิบาท 4 ที่ประกอบไปด้วย ฉันทะ ความพอใจ ความชอบใจ วิริยะ ความขยันหมั่นเพียร เข้มแข็ง อดทน จิตตะ ความตั้งใจหรือเอาใจฝักใฝ่ ได้แก่ ความมีจิตผูกพัน จดจ่อ และวิมังสา ความไตร่ตรอง หมั่นใช้ปัญญาพิจารณา

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติควรสนับสนุนส่งเสริม พร้อมทั้งกำหนดขอบข่ายและแนวทางการใช้เครื่องมือ หรือสื่ออุปกรณ์ทางเทคโนโลยีที่ช่วยในการสื่อสารสำหรับพระวิปัสสนาจารย์ผู้ทำหน้าที่เผยแผ่พระพุทธศาสนาให้เหมาะสม
2. มหาวิทยาลัยสงฆ์ควรมีการจัดตั้งส่วนงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้กับชาวต่างชาติ เช่น วิทยาเขตของมหาวิทยาลัยสงฆ์ วิทยาลัยสงฆ์ วัดใหญ่ในจังหวัดที่มีชาวต่างชาติอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. งานวิจัยนี้หลักสูตรวิปัสสนาภาวนาสามารถนำไปเป็นข้อมูลเพื่อออกแบบหลักสูตรการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษแก่พระนิสิตที่เข้ามาศึกษาเพื่อเป็นพระวิปัสสนาจารย์
2. ทางหลักสูตรวิปัสสนาภาวนานำไปปรับกระบวนการเรียนรู้ในชั้นเรียนที่สอนพระนิสิตที่เข้ามาศึกษาเพื่อไปเป็นวิปัสสนาจารย์หรือพระสงฆ์ทั่วไปได้ เช่น การจัดกิจกรรมส่งเสริมการพูด หรือการให้ความสำคัญกับการฝึกปฏิบัติทั้งในและนอกชั้นเรียน
3. ทางหลักสูตรวิปัสสนาภาวนานำไปปรับปรุง หรือสร้างเนื้อหาเฉพาะทางในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้กับพระนิสิตที่เข้ามาศึกษาเพื่อไปเป็นพระวิปัสสนาจารย์ทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน
4. ทางมหาวิทยาลัยสงฆ์นำไปออกแบบหลักสูตรการจัดอบรมภาษาอังกฤษ เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับพระวิปัสสนาจารย์ ภาษาอังกฤษสำหรับพระนักเทศน์ เป็นต้น
5. ทางหลักสูตรวิปัสสนาภาวนานำไปใช้ในการสร้างเทคนิค วิธีการจัดการเรียนการสอน การสร้างสื่อการเรียนรู้ที่น่าสนใจ
6. หลักสูตรวิปัสสนาภาวนาควรเสริมสร้างความรู้ให้กับพระนิสิตผู้ที่ทำหน้าที่เผยแผ่พระพุทธศาสนาได้ตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษในการเผยแผ่หลักธรรมคำสอนให้แก่ชาวต่างประเทศที่สนใจ
7. ทางหลักสูตรวิปัสสนาภาวนา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ควรมีการจัดตั้งหน่วยงานรับผิดชอบการจัดคอร์สอบรมภาษาต่างประเทศโดยตรง เพื่อให้มีการจัดอบรมอย่างสม่ำเสมอ
8. ผู้รับผิดชอบหลักสูตรวิปัสสนาภาวนา ควรศึกษาสถานปฏิบัติธรรมหรือสถานที่ให้ความรู้ทางธรรมแก่ชาวต่างชาติที่มีอยู่ในประเทศไทยว่าแต่ละที่มีวิธีการในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาด้วยการสอนหรือแนะนำการปฏิบัติที่อย่างไรบ้าง

เอกสารอ้างอิง

- ณภาพจี นาควัชร. (2563). แนวทางการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของอาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหง. *วารสารรามคำแหง ฉบับมนุษยศาสตร์*, 39(1), 193-204.
- พระครูศรีสิทธิการ (สมใจ ธมฺมเวที). (2559). รูปแบบการบริหารการเผยแผ่พระพุทธศาสนาในยุคโลกาภิวัตน์ของคณะสงฆ์. (วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการเชิงพุทธ). บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

- พระญาณกร ปุณณโก (ประดาร์รัช). (2561). การพัฒนาศักยภาพพระวิปัสสนาจารย์ในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาของสำนักปฏิบัติธรรมในเขตปกครองคณะสงฆ์ ภาค 2. (วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการเชิงพุทธ). บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระภูลาภาณ กิตติคุตโต (วิชัย). (2561). สื่อใหม่กับการเผยแผ่พระพุทธศาสนาในยุคปัจจุบัน. วารสารวิชาการ สถาบันพัฒนาพระวิทยากร, 1(2), 106-118.
- พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต). (2549). พุทธวิธีการสอน. (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ : สหธรรมิก จำกัด.
- พระมหาชัยวิจิต ชาญนิพนธ์. (2559). รูปแบบการเสริมสร้างสมรรถภาพของพระธรรมทูตไทยในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาในทวีปยุโรป. (ดุษฎีนิพนธ์พุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพระพุทธศาสนา). บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระมหาบุญสุข ชนะชัย และคณะ. (2564). การพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาในยุคโลกาภิวัตน์. (รายงานการวิจัย). กองทุนส่งเสริมวิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระมหาราชัน จิตตปาโล. (2561). แนวทางการพัฒนาภาษาอังกฤษของพระสงฆ์ไทยเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนา. วารสารบัณฑิตศึกษาปริทรรศน์, 14(3), 111-123.
- มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2539). พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- สุทธิพงศ์ ตันตยาพิศาลสุทธิ. (2531). หลักพระพุทธศาสนา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.

